

[Niels Matthiasen.]

Med disse bemærkninger indstiller jeg på socialdemokratiets vegne de stillede ændringsforslag og lovforslaget til vedtagelse.

Helga Pedersen: I godt 25 år har biografloven af 1938 dannet det retlige grundlag for filmproduktionen, filmkunsten og biografteatrenes virksomhed. Suppleret med forlystelsesafgiftsloven dannede biografloven tillige det retlige grundlag for disse virksomheders økonomi. Efter et langvarigt udvalgsarbejde står vi nu for at skulle vedtage en lov, som efter afskaffelsen af forlystelsesafgiften fundamentalt ændrer det økonomiske og retlige grundlag for hele filmens verden. For så vidt kan vi sige, at titlen på dette lovforslag, lov om biografier, i virkeligheden slet ikke er dækkende mere. Der er ændringer så betydelige, at jeg tror, jeg tør sige, at vi ikke i dag helt kan overskue deres rækkevidde, og jeg har endog haft den betænkelighed, om ikke ændringsforslagene var så betydningsfulde, at det måske ville knibe med at kunne hævde, at lovforslaget ville gennemgå de foreskrevne 3 behandlinger i det høje ting. Men den enighed, der har præget udvalgets forhandlinger, har dog bevirket, at jeg har overvundet min betænkelighed og med glæde i dag vil anbefale de stillede ændringsforslag og lovforslagets videre gang i tinget.

Jeg må imidlertid gentage min beklagelse af, at regeringen heller ikke nu vil medvirke til bevillingssystemets ophævelse. I dag kan der i hvert fald ikke være knyttet de betænkeligheder dertil, som tidligere er blevet fremhævet, og ulemperne ved at have bevillingssystemet er der efter vor opfattelse stadig. Med en passende overgangstid ville denne sanering af biografvæsenet kunne klares, og jeg tror, det kunne gøres uden dominerende indflydelse udefra. Vi indser imidlertid, at et ændringsforslag herom ikke kan gennemføres, og vi vil derfor af praktiske grunde ikke stille noget ændringsforslag om bevillingssystemets afskaffelse på indværende tidspunkt. Udviklingen vil nok også vise, at bevillingssystemet overlever sig selv.

Jeg bemærkede med tilfredshed de udtalelser, som det ærede medlem hr. Niels Matthiasen som ordfører for socialdemokra-

tiet i dag har fremsat vedrørende socialdemokratiets syn på bevillingssystemet, både det principielle syn derpå og også, hvornår man kan tænke sig at få affivet det. Jeg bemærkede med særlig tilfredshed, at det ærede medlem udtalte, at man mente det rigtigst i hvert fald foreløbig for en periode mere at bevare dette system. Der er vist herefter ikke så særlig lang afstand mellem det ærede medlems opfattelse af bevillingssystemets hensigtsmæssighed og min opfattelse, og det er jeg glad for at kunne konstatere.

Jeg skal nu vende mig til de mere positive sider ved dette lovforslag med de nu tilføjede ændringer. Der er mange og nye positive sider i lovforslaget, og jeg tror, der er to hovedgrunde hertil. Den ene er den højtæredede ministers konstruktive greb om dette uhyre vanskelige problemkompleks; den anden hovedgrund er det nye styrkede økonomiske grundlag, som hele filmvæsenet nu får at bygge på. I fremtiden får vi en filmfond, i væsentlig grad bygget op efter svensk mønster og svenske erfaringer, men tilpasset vor nationale ordning tillige og med en økonomisk ramme på vel ca. 16 mill. kr. årlig, nemlig de 12 mill. kr. fra billetafgiften og 4-5 mill. kr. fra bevillingsafgiften. Det enkelte biografteaters økonomiske muligheder forbedres samtidig.

Det er ud fra almindelige parlamentariske synspunkter værd at mærke sig, at filmfondens budget med dets mangeartede formål indlemmes i finansloven, således at den fulde parlamentariske kontrol er sikret — vel endda en bedre ordning end tidligere, da forlystelsesafgiftens provenu indgik i den almindelige pulje. Nu kan vi altså se, hvad filmvæsenet indbringer, og hvorledes vi bruger pengene.

Ved lovforslaget opretholdes filmcensuren. Vi må vist erkende, at dette problem næppe er blevet så indgående drøftet i udvalget, som det måske burde. De tunge økonomiske overvejelser har taget den væsentlige del af vor tid, så vi må nok tage den sag op på et bredere grundlag ved anden lejlighed. De stærke TV-udsendelser, der af og til vækker offentlig debat, bevirker, at filmcensuren hensigtsmæssighed må overvejes på ny. Det forekommer mig, at der engang var tale om en udvalgsundersøgelse af denne sag; jeg